

θίδραν τὴν Ἡρόϊαν πόλιν τῆς Ἰλλυρίας, τὴν τῶν
 ἄνω Ἀλβανίας, καὶ ἔδειξε σταθερότητα ἀπίστου-
 των κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τοιαύτην τόλμην
 καὶ ἀνδρείαν, καὶ φρόνησιν στρατηγικὴν, ἐπι-
 πάσει δὲ τούτοις εὐσέβειαν ἄκραν καὶ δικαιοσύ-
 νην, ὥστε φαίνεται ἀπαραδειγματίζος. Ἀλλὰ τὸ
 πλήθος τῶν Τούρκων ἦτον ἀτελεύτητον. Μὲν πέν-
 τε χιλιάδας ἐφύεντο καὶ διεσκορπιζον εἰκοσι-
 ἅλλ' ἐνὺς ἐφύτρωντο πενήντα. Μόλις δὲ διε-
 κόρπιζε τούτους, καὶ ἀνέφρου διπλάσιαι. Ὅθεν
 δευ ἐδυνήθη νὰ ἀυξήσῃ τοὺς τόπους καὶ τὴν δύ-
 ναμιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔδραπε μόνον πῶς νὰ κρατή-
 σῃ τοὺς ὑπάρχοντας, φυλάττων ἀείποτε τὰ δυσ-
 ἔατα ὄρη καὶ στενά. Τούτου τοῦ Ἡρώος τὴν ἱ-
 σορίαν ἐγραψαν οἱ Ἰσορικοὶ ἰδιαιτέρως, ἧτις εἶ-
 ναι πολλῆς περιεργίας ἀξία· μεταφράσθη ἐκ τοῦ
 Γαλλικοῦ καὶ εἰς τὸ Γερμανικόν, καὶ εἰς τὸ ἡ-
 μέτερον ἰδίωμα. Ἐπωρομάζετο δὲ βασιλεὺς τῆς
 Ἀλβανίας, καὶ Πριγκιπὸς τῆς Ἡπείρου· οἱ δὲ Ἀλ-
 βανοὶ τραγωδοῦσιν εἰς τοὺς ἀθλοὺς αὐτοῦ.

§. 25. Τοιαύτην καταστροφὴν, τοσαύτας
 μεταβολάς, καὶ τοιούτους κατακλυσμοὺς τῶν
 ἀγρίων καὶ βαρβάρων ἔθνων ὑπέφερεν ἡ Ἑλλὰς,
 καὶ ἡ Ἡπειρος ὅμοῦ, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ῥω-

μοίων ἄλωσιν. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ἄλλην μορ-
 φὴν τῆς Ἑλλάδος παραδόξου καὶ ἀλλότριου ἐν
 τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Βυζαντιῶν. Ἄλλους ποταμοὺς,
 ἄλλας πόλεις, ἄλλα ἔθνη, καὶ ἄλλα ἦθη. Συ-
 νίδη μὲν καὶ ἐπὶ Μακεδόνων μεγάλη μεταβολή,
 ἀλλὰ δὲν ἐφάνη ξένη, βάρβαρος καὶ ἀλλόκο-
 τος, ἐπειδὴ οἱ Μακεδόνες ἦσαν Ἕλληνας. Ὁ-
 θιω μετωνομάσθη μὲν ἡ Θέρμη Θεσσαλονίκη, ἡ
 Παλλήνη Κασσανδρία, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περ-
 σίτεθσαν καὶ νῆα, Δημητριάς, Ἀυτιγούεια,
 Στρατονίκη, καὶ ἄλλα, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι πάν-
 τα τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ὀνόματα. Ἐν δὲ τῇ Βυ-
 ζαντίᾳ Ἱστορία εὐρίσκομεν τὸ Κέλεθρον μεταβε-
 βλημένον εἰς Κασορίαν· τὸ Δυρράχιον εἰς Δου-
 ράτζου, τὸν Ἄξιον εἰς Βαρδάρην, Γιανιτζά,
 Βαδινά, Πριληπέν, Σπότον, καὶ τόσα ἄλλα
 πανταχοῦ, ὥστε εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἄλλην
 ἰδιαίτεραν Βυζαντίαν γεωγραφίαν. Διὰ τοῦτο
 εἶναι πολὺ παράδοξον καὶ περίεργον, πῶς δὲν
 ἐστίσθη τὸ θερμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, πῶς
 εἰν ἐπιείγη ἡ γλῶσσα αὐτοῦ κατὰ κράτος μετα-
 ξὺ ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ καὶ πολυειδοῦς κατακλυσ-
 μῦ, τῶν Ῥωμαίων, Γότθων, Σκυθῶν, Ταρτάρων,
 Οὐρων, Ἀλλάνων, Σλαβῶνων, Σέρβων, Βουλ-

γέρων, Καταλλάνων, Ἰταλῶν, Γάλλων, Ἄγγλων, Γερμανῶν, Ἀλβανῶν, Δακῶν, Σαρακηνῶν, Τούρκων, Νορμανδῶν, οἱ ὅποιοι κατεπλημμύρισον τὴν Θράκην, Μακεδονίαν, Ἡπειρον, καὶ πᾶσαν τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, τεσσούτους αἰῶνας, ἀλλ' ἐπυίγησαν διαίευστα τὰ γένη μεταξύ αὐτοῦ, καὶ ἔμελλε πάλιν αὐτὸ μὲν πολὺ ὀλίγην μίξιν καὶ διαθορὰν τῆς γλώττης, οὐχὶ πανταχοῦ, ἀλλ' εἰς μερικά μέρη μένειν. Κατὰ τὰ Ἀνατολικά παραθαλάσσια τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἦεν ἡ χώρα Χαλκιδικὴ καλυμμένη, ὠνομάζονται ἔτι κωμοπολεις, καὶ κώμαι, καὶ ὄρη, καὶ ὄλλα τριαῦτα, μὲ ὀνόματα Βουλγάρων· Ἰσδουρος, Στανός, Νισουσίλον καὶ λοιπὰ σῶζονται καὶ τινες λέξεις, καὶ τραγούδια εἰς γλώσσαν Ἑλληνικὴν, περιέχοντα ὀνόματα Βουλγάρων· εὐρίσκονται καὶ ὀνόματα τριῶν ἀρχαίων ἐγκατοικῶν Βουλγάρων. Ψυχὴ Βουλγάρου ὅμως ἤδη δέν ὑπάρχει, καθὼς εὐρίσκονται περὶ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀλλαχοῦ, οὔτε ἄλλου ἔθνους, οὔτε γλώττης, ἐκτός τινων Λατινῶν, μανίμα, κελίγας, καὶ τῶν ἄλλων. Ἐκ τούτων οὖν φαίνεται ὅτι ἦσαν καὶ ἐκεῖ Βούλγαροι ἐγκατοικοὶ, πλην ἐξελληνίσθησαν, ἀεταγαζόμενοι μάλις ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας, καὶ

τῶν ἐκεῖ ἐθνῶν· ἐπειδὴ δὲ εἶχον οὔτε Ἱερεῖς, οὔτε βιβλία ἐκκλησιαστικά εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Τὰ δὲ ἔθιμα τοῦ γένους ἐκτελοῦνται ἐκεῖ μετὰ πολλῆς παύσεως καὶ ἐλευθερίας· ἔτι δὲ εἶναι καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος πλησίον, καὶ δὲν ἐλείψαν ποτε, οὔτε λείπουσιν ἐκεῖθεν Πατέρες ἐκκλησιαστικοί, Πνευματικοί καὶ Κατηχηταί.

§. κζ. Τέλος δὲ ἔμειναν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τοῦ κατακλισμοῦ ἐκείνου τρία ἀλλόγλωσσοι ἔθνη οἱ Ἀλβανοί, Βούλγαροι, Σέρβοι καὶ Βλάχοι. Οἱ δὲ Τούρκοι εἶναι οἱ κρατοῦντες· καὶ τινες Ἰταλοὶ εἰς τὰ παραθαλάσσια καὶ νήσους. Ταῦτα τὰ ἔθνη εὐρίσκονται καὶ εἰς τὴν Ἡπειρον ἤδη. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι καὶ Ἀρμένιοι εὐρίσκονται εἰς πόλεις τεταυρᾶς μόνον, τεχνῆται καὶ ἔμποροι, μέρους γῆς ὅμως εἶναι κατέχουσιν, ὅτε ἀριθμοῦνται ὡς ἐγκάτοικοι. Τοιοῦτοι ἴσως εὐρίσκονται καὶ ἄλλοι. Πρὸς τὴν Ἰλλυρίαν δὲ εὐρίσκονται καὶ Κροάται καὶ Σλαβῶνοι, ἔξω τῆς Ἑλλάδος. Ταῦτα τὰ ἔθνη εἶχον ὅλα τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἐκτὸς τῶν Ἀλβανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐξητάσαμεν τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη τῆς Ἡπείρου, ὅσον ἦτον δυνατόν, πόσα ἦτον καὶ πόθεν καὶ πότε ἦλθον, δεῖν εἶναι ἀλλότριον τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἡπείρου,

Z

να ἐξετάσωμεν καὶ τὸ νεώτερον, πόθεν ἦλθον, καὶ
 πότε ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἡπειρον. Τὰ εἶδη δια-
 κρίνονται μόνον ἐκ τῆς γλώσσης· ὅθεν τὰ μὲν
 πλείστα ὀρχαῖα εἶδη τῆς Ἡπείρου διακρίνεται
 μόνον ἐκ τῶν τοπικῶν ὀνομασιῶν, διότι ἦσαν
 ὀμόγλωσσα, Πελασγικὰ ὄντα. Τὰ δὲ νῦν ἔχουσι
 διάφορον τὴν γλῶσσαν, τὸ μόνον χαρακτηρι-
 στικὸν τῶν εἰδῶν. Ἡ δὲ Θρησκειὰ δὲν διακρίνει τὰ
 γένη, διότι οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουσι τὰς αὐτὰς μὲν
 Θρησκείας, γλώσσας δὲ διαφόρους, καὶ ἐκ τού-
 των διακρίνονται, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί,
 Ἰταλοὶ καὶ λοιποὶ. Διὰ τοῦτο ἡ Θρησκειὰ δὲν
 εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ γένους, ἀλλ' ἡ γλῶσσα.

§. κη'. Οἱ μὲν Ἄλβανοι ἐφάνησαν εἰς τὴν
 Ἑλλάδα τῷ 1180 μετὰ Χριστοῦ, καὶ ὡς λέ-
 γει ὁ Καλαποδύλης, ἐκυρίευσαν πρῶτον τὴν
 Ἐπίδαυρον πάλιν τῆς Ἰλλυρίας, νῦν δὲ Δουβρί-
 τζον τῆς ἄνω Ἀλβανίας. Εἶναι ὅμως ἀδήλον,
 πόθεν ἦλθον ἐκεῖ· ἐπειδὴ πρῶτον ἦσαν τρία
 γένη Ἀλβανῶν, καὶ τρεῖς τόποι Ἀλβανίαι καλού-
 μενοι, εἰς διάφορα μέρη, τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀ-
 σίας. Τὸ μὲν εἶν ἦταν εἰς τὴν μεγάλην Ἀρμενίαν
 πλησίον τῆς Ἰσπρίας Θαλάσσης, οἱ τούτους, ἔλεγον,
 ὅτι ἦσαν ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, καὶ ἔμεναν ἐ-

καὶ ἐκ τῆς ἐκτροπείας τῶν Ἀργυραυτῶν, ὡς ἔμειναν καὶ ἄλλοι πολλοὶ τότε. Τὴν ὑπαρξιν τοῦτου τοῦ ἔθους μαρτυροῦσι πολλοὶ ἀρχαῖοι: Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ, καὶ τέλος ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ἡ Βυζαντία Ἱστορία κατὰ τοὺς 575 χρόνους, μετὰ Χριστὸν (α). Ὅθεν λέγουσίν τινες, ὅτι ἐκεῖθεν ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα (β). Ἡ διαίτα ὅμως καὶ ὁ βίος ἐκεῖνων τῶν Ἀλβανῶν κατὰ τὴν περιγγραφὴν τοῦ Στράβωνος, εἶναι τρόπον τινα ἀνόμοιος μετὰ τὸν βίον τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἀλβανῶν, θεωρούμενος ἔκτος τοῦ θρησκευτικοῦ, τὸ ὁποῖον μετεβλήθη ὕστερον. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν εἰδωλολάτραι, ἐνταῦθα δὲ εἰσιν, οἱ μὲν Τούρκοι, οἱ δὲ Χριστιανοὶ. Ἦσαν λέγει, ἄπειραι τῶν μέτρων, σαθμῶν, πολιτείας, γεωργίας καὶ πολέμου τακτικοῦ. Περισσότερον τῶν ἑκατὸν δὲν ἴξουρον νὰ ἀριθμήσωσιν. Ἡ δὲ ἀλλαγὴ τοῦ ἐμπορίου ἐγένετο μετὰ τὰ φορτώματα. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ Τούρκοι, ὡς λέγει ὁ Φραντζῆς, ὅταν ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, οἵτινες ἐχάραττον τοὺς λογαριασμοὺς εἰς ξύλα, ῥαμπούσια λεγόμενα, καὶ ἔκτοτε ἔμεινε ἡ συνή-

(α) Διονύ. Περιηγητ. 731. Ἀγαθήμερ. ζ'. Στράβ. Ια'. ἐν Ἀλβαν. Τάκτ. Χρονικ. ζ'. 28'. Πλιν. ζ'. 1γ'.

(β) Le Beau. istor. du Bas empir. Τόμ. 27.

θια καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀφ' οὗ ἐγίνασμεν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτοι. Ὅθεν ἡ παροιμία, γραμματικὸς μὲ τὸ βραχέοντι. Διὰ τοῦτο ἔλαβον τότε γραμματικῆς, καὶ ἄλλους, Χριστιανούς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅμως ἦσαν ἀνδρείοι, οἱ Ἀλέξανδροι, καὶ τολμηροὶ στρατιῶται, μαχόμενοι καὶ πεζοὶ ἀπὸ τῶν Ἰσπανῶν. Ὁ δὲ βίος αὐτῶν ἦτον Κυκλώπειος, διότι εἶναι ἤτις ἀπόγνη εἰς ἀλλεργῶσι τὴν γῆν, ἥτις ἐρεριν αὐτομάτους τοὺς καρπούς. Ποτὲ θέν ἔσκαπτον τὰς ἀμπέλους, ἐκλάδοντο αὐτὰς μόνον κατὰ πεντασίαν. Διὰ τοῦτο ὁ βίος αὐτῶν ἦτον μὲν ποιμενικὸς καὶ νομαδικός, οὐχὶ ὁμῶς ἀγρικός· τὸν γὰρ βίον ἐξαγριώνει μάλιστ' ἡ ἐλλειψὶς τῆς ἡμέρου τροφῆς. Ἦσαν ὁμῶς ἀκωνώνητοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ διὰ τοῦτο εἶχον εἰκοσιῆξ γλώσσας, ὡς εἰρησθήσαν εἰς εἰκοσιῆξ γένη, καὶ εἶχον εἰκοσιῆξ βασιλεῖς. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πορπηίου ὁμῶς, ὅς τις ἐπολέμησεν αὐτούς, ἦσαν ἡνωμένοι, ἔχοντες μόνον ἓνα βασιλέα (α). Ἐσίβοντο μὲν πολλὰ οὐχὶ μόνον τοὺς γουεῖς, ἀλλ' ἀπλῶς

(α) Ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Πορπηίου ἦτον Θερπίσης ὁ Λέσβιος, ὁ Ἰσραηλῆς, ὅς τις ἔγραψεν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Πορπηίου, καὶ ἄλλα παρέρηγα τῶν τόπων ἐκεῖνον, ὡς λέγει καὶ ὁ Στράβων.

πάντας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὅταν δὲ ἀπίθνησκον οἱ γονεῖς, ἔθαπτον μὲ αὐτοὺς καὶ τὴν χρηματικὴν περιουσίαν αὐτῶν, ἵνα μὴ μείνῃ σημεῖον ἐνθυμώσεως· καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν αἰείποτε πτωχοὶ. Πρὸς τὸ βόρειον μέρος εἶχον τὰ Καυκάσια ὄρη, καὶ μία ἄκρα τούτων πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐκτεινόμενη, ὠνομάζετο Κεραύνια ὄρη. Ἐν λοιπὸν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐκεῖθεν ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, εὖρον καὶ ἐκεῖ Κεραύνια ὄρη, παλαιότερον ὠνομαζόμενα (α).

§. κθ'. Ἡ δὲ Ἄλλη Ἀλβανία ἦτον εἰς τὴν Ἰταλίαν πλησίον τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον τὸ ἔθνος ἀρχαιότατον, καὶ ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Ἀλβανῆς, βασιλείας αὐτῶν, ὅς τις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Λατίνου (β). Ὅθεν λέγουσιν ἄλλοι, ὅτι ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. Ἄλλη δὲ ἦτον εἰς τὴν Σκωτίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ Σκωτία ὠνομάζετο πρότερον Ἀλβανία. Ἄλλ' ὡς λέγει ὁ Περκερτῶν (γ), οἱ Γότθοι ὠνομάζον alb, ἢ alp τὸ ὄρος· καὶ ἐπειδὴ ἡ Σκω-

(α) Στρίβ. Αὐτόθι.

(β) Διονύσιος. Ἀλεξάνδρου. Α'. 178.

(γ) Sur l'orig. des Scythes ou Goths. 57. 355.

τία εἶναι βενεδικτῆς, ὠνομάσθη (Albania), Ἀλβανία. Κατ' αὐτὸν τὸν λόγον, οὕτως ὠνομάσθησαν καὶ αἱ Ἀλπεις Γοθικῶς ἀπὸ τοῦ αἰρ. Ἐπειτα λέγει ὅτι δὲν ἔχουσιν ὁμοιότητα ταῦτα τὰ τρία γένη. Εὐρίσκονται δὲ καὶ εἰς τὴν Γαλιαν κωμότητες Ἀλσαι, καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου διεπέρασαν τὰ Γοθικὰ γένη. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπαύονται ἐκ τῶν Ἰλλυριῶν, ἐπειδὴ ἔχουσι λέξεις Ἰλλυρικὰς εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Ἐπειτα ἐκτίσαν πόλιν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν τὴν Ἀλσανούπολιν, καὶ ἐκεῖθεν ὠνομάσθησαν Ἀλσανοὶ. Αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀλσανοὶ καυχῶνται, ὅτι καταγιντοὶ ἐκ τῶν Γαλλῶν, ὡς λέγει ὁ περιηγητὴς Πουκεβίλ, ἐπειδὴ ἔχουσι τινὰς γαλλικὰς λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, καὶ ἄλλας ὁμοιότητας.

§. λ'. Κατὰ δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους τῶν Βυζαντιῶν, οἱ Ἀλσανοὶ ὥρμησαν ἐκ τῆς Ἐπιδάμου, ἔχοντες στρατηγὸν τινα Σπύρον καλούμενον, ἀνδρείον καὶ τολμηρὸν, πρὸς τὴν Ἡπειρον, Ἀκαρυντίαν, Πελοπόννησον, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν, ὅτε εἶχον τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἡπείρου ἐκεῖνοι οἱ ἀδύνατοι ἡγεμόνες τῶν Λατινῶν, καὶ νικήσαντες τούτους, διεπέρασαν καὶ ἐαυρίευσαν πόλεις καὶ τόπους, ὡς καὶ τὴν Ἄρ-

ταν, καὶ ἔμειναν πανταχοῦ. Τότε εἶχον καὶ οἱ
 Τριβαλλοὶ, οἱ Βούλγαροι, τὴν Αἰτωλίαν. Ὁ δὲ ἴ-
 γρωμὸν αὐτῶν ὠνομάζετο Πριαλοῦπας. Ἐκ τοιού-
 των ὠνομάτων ἄρα ὠνομάσθησαν αἱ νεώτεραι
 πόλεις, ὡς τὸ Σποτόν, Πριληπίς καὶ αἱ Λαί-
 παί. Ἐδοκίμασαν ὁμῶς μεγάλην δυσκολίαν οἱ
 Σουλτάνοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πολλὴν
 φθορὰν, πολεμοῦντες μὲ αὐτούς, καὶ τέλος δὲν
 ὑπέταξαν αὐτούς ἔτι, καθὼς ὑπέταξαν τὰ ἄλλα
 μέρη, ἐπειδὴ ὁ τόπος εἶναι τραχὺς, δύσβατος
 καὶ βουνοδής, ἔχει καὶ πολλὰ ρεῦα (α), ὅπου
 ὀλέγοι ἐμποδίζουσι πολλοὺς. Ὁ δὲ Λαόνικος
 λέγει, ὅτι τὸ ἔθνος τοῦτο εἶναι Μακεδονικόν.
 Τοιαῦτα εὐρίσκονται περὶ τῶν Ἄλβανῶν, οἵτι-
 νες συνεμίγησαν καὶ συνεκράθησαν ἐκεῖ μὲ τοὺς
 Ἕλληνας, ὡς πολλοὶ αὐτῶν ἐξηλληνίσθησαν,
 ὁμιλοῦντες μῦθον τῆν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μαν-
 θάνοντες καὶ γράμματα Ἑλληνικά. Οἱ δὲ Ἕλλη-
 νες, ὅπου εὐρέθησαν ὀλεγώτεροι ἐκείνων, ἐσυ-
 νείθησαν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν
 Ἰδρῶν, ἔνθα ἐπέρασαν βεβαίως ἐκ τῆς Πελα-
 πονηήσου κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ τόπου τούτου,

(α) Δερβένια.

ὅπου συνέβησαν ἄπειρα καὶ ἀπερίγραπτα κακά, καὶ διὰ ταῦτο ἔσσι ἐδυνήθησαν ἔφυγον εἰς τόπους ἀσφαλῆς, ὡς καὶ κατὰ τὴν Μάτην.

§. λβ'. Οἱ δὲ Βούλγαροι ἦσαν ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Σαρματίας περὶ τὸν Βόλγαυ ποταμὸν, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν Βούλγαροι. Τοῦτον τὸν ποταμὸν ἀνέμαζον οἱ Ἕλληες Βορυσθέην. Πρῶτον δὲ ὠνομάζοντο Οὐνογουυδοῦροι, καὶ τοῦτο φανερώνει, ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτῶν εἶναι ἐκ τῶν Οὐραίων τῆς μεγάλης Ταρταρίας. Ἐκείθεν δὲ πρὸς τὰ ἐσπέρια χωροῦντες, ἐγνωρίσθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτε εἶχον τὴν κατοικίαν περὶ τὸν Βόλγαυ ποταμὸν. Ἡ τροφὴ αὐτῶν τότε ἦτον τὸ γάλα τῶν φερσάων. Ἐκείθεν τοῖσιν ἐξεκώπη ἓν μέρος, τῷ 485 μετὰ Χριστοῦ, καὶ ὤρμησεν πρὸς τὴν Θράκην. Ἀλλ' ὁ Θεοδοῦρικος ἐμπέδισε τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ πέραν τοῦ Ἰσρου. Μετὰ δεκατέσσαρας χρόνους εἰσέβαλον εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐλεηλάτησαν αὐτὴν ἐπὶ Ἀντασίου Αυτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς τις ἐπλήρωσεν αὐτοῦς, διὰ τὸν κόπον τῆς λεηλασίας, καὶ οὕτως ἐπέσρεψαν πάλιν πέραν τοῦ Ἰσρου. Τότε ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς φύλαξιν αὐτῆς μόνον. Οἱ δὲ Βούλγαροι μετὰ ταῦτα ἤνώ-

θησαν μὲ τοὺς Ἀβάρους καὶ Σλαβῶνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τότε τὰ πέραν τοῦ Ἰστροῦ, τὴν Παννονίαν καὶ Δακίαν, μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ ὑπετάχθησαν εἰς αὐτούς. Ἐπειτα δὲ ἓν μέρος τούτων ἦλθεν εἰς τοὺς τόπους τῶν Γάλλων, καὶ μεῖνεν ἐκεῖ. Ἄλλ' ὁ τότε βασιλεύων Δαγοβέρτος ἔσφαξεν ἑννία χιλιάδας τοιούτων, ἀνδρας, γυναῖκας καὶ τέκνα, εἰς τὴν Παθαρίαν. Τῷ δὲ 538 ἐπέρασαν πάλιν τὸν Δούναβιον ἐπὶ Ἰουσιανουῦ, καὶ ἐλεηλάτουσιν τὴν Μοισίαν, ὑποκείμενοι οὗτες τῶν Ἀβάρων, ἀλλ' ἐδιώχθησαν πάλιν. Τῷ δὲ 597 ἐφάνησαν πάλιν ἔχοντες ἴδιον βασιλεῖα, ὑποτελῆ ὅμως εἰς τὸν Χάνην τῶν Ἀβάρων. Ἐπειτα δὲ ἐδιώξαν τοὺς Ἀβάρους ἐκεῖθεν, καὶ ἔμειναν αὐτοὶ κύριοι τῶν τόπων ἐκεῖνων, ἔχοντες τότε βασιλεῖα τὸν Κουβρότον, ὅστις ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τὸν Ἡράκλειον Αυτοκράτορα τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸν τίτλον τοῦ Πατρικίου. Ὁ δὲ Κουβρότος ἀφῆκε πέντε υἱούς, καὶ παρήγγειλε, καὶ εἶναι πάντοτε ἠνωμένοι, ὡς καὶ ὁ Σκίλλουρτος πρότερον, ὅστις ἦτον πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐκεῖνοι ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ μὲν πρεσβύτατος Βασιάνος, ἢ Βαρβαίας ὀνομαζόμενος, ἔμει-

κεν ἐκεῖ περὶ τὸν Βάλχαν, ὅπου ὠνομαζέται εἴτε
 ἢ γῶσα Βουλγαρία, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Κιζι-
 κίου τῆς Ῥωσσίας. Ὁ δὲ δεύτερος Κιτρύγος ὀ-
 νομαζόμενος, ἐπέρασε τὸν Δάναϊν ποταμὸν, καὶ
 ἔκεινεν ἐκεῖ ἀντίπερην τῆς παλαιᾶς Βουλγαρίας.
 Ὁ δὲ τρίτος, Ἀσπαρουῆχος καλούμενος, ἐπέρα-
 σε τὸν Βορυσθέην, καὶ ἔκεινεν πρὸς τὰς ἐκδο-
 λὰς τοῦ Ἰσρού, ὅς ἐστιν εἰς τὴν νῦν Βασσαβίαν.
 Ὁ δὲ τέταρτος ἠνύθη μὲ τοὺς Ἀδάρους. Ὁ δὲ
 πέμπτος, νομίζουσιν οἱ Ἰστορικοὶ, ὅτι ἦτον ὁ
 Ἀλξέης, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἠ-
 νύθη μὲ τοὺς Λομβάρδους εἰς τὸ Δουκάτον τῆς
 Βενετίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γριμολδου.

§. λβ'. Ὁ Ἀσπαρουῆχος λοιπὸν, ὅστις ἔκεινεν
 εἰς ἐκείνην τὸν ὀρμυῖον τόπον, ἐξάθη ἢ μάστιξ
 τῶν Βυζαντιῶν, καὶ ὁ πατὴρ τῶν νῦν Βουλγα-
 ρων. Ἐκεῖθεν διέβηκεν συνεχῶς τὸν Ἰσρού, καὶ
 ἐλαλάτουν τὴν Θράκην. Ὅθεν ἐστράτευσε Κων-
 στατῖνος ὁ Πρωτεύων ἐπὶ 679 πέρου τοῦ Ἰσρού,
 καὶ ἀψή τὴν ρίζαν ταύτην· ἐδυεῦχθησεν ὅπως ἢ
 ἐστρατεία ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ τό-
 τε ἐπέρασαν οἱ Βούλγαροι τὸν Ἰσρού, ἐκυρίευσαν
 τὴν Βέρναν τῆς Μοισίας, καὶ ἔκεινεν ἐκεῖ. Ἐν
 τῇ Μοισίᾳ ἦσαν τότε ἑπτὰ εἰρη τῶν Σλαβόνων,

καὶ οἱ ἀρχαῖοι Τριβαλλεῖ. Ἰπέταξαν λοιπὸν καὶ τοῦτους, καὶ κατέσκησαν τὸ βασίλειον αὐτῶν εἰς τὴν Μοισίαν, ἣτις ὠνομάσθη καὶ ὀνομάζεται ἔτι Βουλγαρία, ἔχουσα τείχος πρὸς βορρᾶν τοῦ Δούναβιν, κατὰ τῶν Ἀβάρων, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Εὐξείνου πόντου, καὶ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Λίμνου, κατὰ τῶν Βυζαντιῶν· ἔσκησαν καὶ τὸν θρόνον αὐτῶν ὑπερου εἰς τὸν μέγαν Τύρναβον, εἶχον καὶ βασιλέα ἡγεμόνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν Κραλλην. Καὶ οὕτως ἐπολέμουν ὑπερου ἀκαταπαύτως μὲ τοὺς Βυζαντιοὺς, ἐχθροὶ ἀείποτε ἀσπουδοὶ ὅντες, ἀρπάζοντες καὶ λεηλατοῦντες πανταχόθεν, καὶ μάλιστα τὴν Θράκην κατέτρεχον συνεχῆς ερον. Ἐκεῖθεν ταῖνον διεσκορπίσθησαν εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. (α)

§. λγ'. Μεταξὺ τούτων τῶν ἀγρίων ἐθνῶν, ἐσάθησαν οἱ Ἄβαροι Ἀγριώτατοι καὶ βαρβαρώτατοι, οἵτινες ἦλθον ὁμοίως ἐκ τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας. Ὅτε δὲ ἦτον ἔτι περὶ τὸν Τάναϊν ποταμὸν, ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς τὸν Ἰουστινιανὸν, καὶ ἐζήτησαν μισθὸν ἐτήσιον, καὶ τόπον καλὸν ὑπὸ κατοικίῳ. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἐννοήσας

(α) Le Beau, Τόμ. . η'. σελ. 240. Ἰγ'. 131 —

τούσ σκοπούσ αὐτῶν, ἐκράτησε τούσ πρέσβεις τρεῖς
 χρίστους, ἀετθάλλον τὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἐν τοῦ-
 τοῖς ἐπεμψε εὐαγγέλιον, καὶ ἐμποδίσθη τὴν πρόο-
 δον αὐτῶν. Ἄλλ' εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἐκυρίευσαν
 τὰ πέραν τοῦ Δουναβίου, τὴν Βλαχίαν καὶ Μογ-
 δαβίαν, τὴν τότε Δακίον λεγομένην, ἐπέρασσαν
 εἰς τὴν Μοισίαν, ἀπέκρησαν καὶ εὐλογίαν, ἐκυρίευσ-
 σαν καὶ μίαν νῆσον τῆς Θρηάκης, καὶ κατετάρα-
 ξαν τὴν Κωνσταντινουπόλιν, κατερήμωσαν καὶ τὴν
 Δαλματίαν, τὴν Δακίαν, ὄνω Μοισίαν καὶ Παιονί-
 εον. Τέλος δὲ ἐξωλεθρεύθησαν κατὰ κράτος. Σώ-
 ζονται δὲ εἰς, ὅσσοι ἔμειναν εἰς τὰ ὄρη τῆς Σιρκα-
 σίας, καὶ τινὲς μὲν εἶναι ὑποκείμενοι τῶν Ῥώσων,
 τινὲς δὲ περιπλανῶνται νομαδικῶς εἰς τὰ ὄρη (α).

δ. λδ. Οἱ δὲ Κροάται, εἶδος Σλαβωνικῶν,
 Χωροβάται ἐν τῇ Βυζαντίᾳ Ἰσθρίᾳ ὀνομαζόμενοι,
 κατακρούσαν τότε πέραν τῶν Καραθίων ὄρων,
 εἰς πολλὰς ἡγεμονίας διηρημένοι, τὰς ὁποίας ὠ-
 νομάζον Ζαυπανίας Σλαβωνισί· οἱ δὲ ἡγεμόνες
 ὠνομάζοντο Ζαυπάνοι (β). Ἐκείθεν λοιπὸν ἐνω-

(α) Αὐτίθ. Τόμ. Ια'. 73. — Ιβ'. 177. —

(β). Ἐκείθεν ἄρα ἔμεινε καὶ εἰς τὴν αἰὶν τὸν Τζέπκον; δη-
 λαδὲ ὁ περὶ τὸν Παιονίαν; λαὸν ὀνομάζει καὶ ὁ Ὀμηρεὺς

θίντες πίντες Ζουπάνοι, ἀδελφοὶ οὖντες, ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ καταβάντες, ἐπέρασαν τὸν Δούναβι, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Δαλματίαν, ἔνθα ἐπολέμου πολλοὺς χρόνους μὲ τούς Ἀβάρους, ἕως οὗ ἐξωλόθρευσαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν, καὶ ἔμειναν αὐτοὶ. Ἐβασίλευε δὲ τότε ὁ Ἡράκλειος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰδέχθη αὐτοὺς εὐμενέστατα, ἐπειδὴ τὸν ἠλευθέρωσαν ἐκ τῶν ἀγρίων Ἀβάρων, καὶ ἐσάθησαν ἐκεῖ ὡς τείχος τοῦ βασιλείου. Καὶ ἐπειδὴ ἦσαν εἰδωλολάτραι, παρεκίνησε τὸν Πάπαν, νὰ κατηχήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσω, ὡσπερ καὶ ἐγένετο. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Κωνσταντῖνος ὁ Πρωγονάτης παρεκίνησε τὸν Πάπαν εἰς τοῦτο. Ἐβαπτίσθησαν τοίνυν οἱ Χωροδάται τῷ 620 μετὰ Χριστὸν, ὅτε δὲν ἦτον εἰς τὸ σχίσμα, ὑπὸ τῶν πνευματικῶν τοῦ Πάπα κατηχηθέντες. Ὅθεν μετὰ τὸ σχίσμα ἔμειναν εἰς τὸ δυτικὸν δόγμα. Εαὶ οὕτως ἐξηπλώθησαν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς Ἰσρίας μέχρι τοῦ Δυρράχίου, ἔχοντες μητρόπολιν τὸ Σπάλατρον (α). Οὗτοι εἶναι λοιπὸν οἱ ἐγκατακοικοὶ τῆς Δαλματίας,

τῶς ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς· ὡς δὲν ἦτον ἀνάγκη ἢ προσήγορία τῶν Σλαβῶνων.

(α) Αὐτόθ. 13. 181 —.

Ῥαγούζης, Κατάρου, καὶ τῆς Ἀρχαίας Ἰλλυρίας, μέχρι τῶν συνόρων τῆς ἀνω Ἀλβανίας.

§. λβ'. Οἱ δὲ Σέρβοι ἦσαν αὐτοῖ ἔθνος Σλαβονικὸν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς καταγόμενοι, οἷον ἐκ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀπερρεῖ ἐν ἔθνος Σέρβους καλούμενον, περὶ τὸν Βάλκαν ποταμὸν. Καὶ οὕτως ἦλθον εἰς τὴν Εὐρώπην ἐμὸν μὲ τὰς γείτονας αὐτῶν Βουλγάρους. Οὗτοι δὲ ἔμεσαν πρὸς τὴν κίτῳ Οὐγκασίαν, εἰς τόπον ἐκεῖν, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἄγριοι Ἄδαροι. Ὅθεν διχασθῆσαν, εἰς δύο μέρη, καὶ ἐπειδὴ ἦν κούσαν, ὅτι ὁ Ἡρόκλητος ἐδέχθη εὐμενῶς τοὺς Χερσάτας, ἐζήτησαν καὶ αὐτοὶ τόπον. ὑπεσχόμενοι νὰ εἶναι πιστοί. Ὅθεν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐν μέρος πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀλλ' ἦταν καὶ ταῦτα πολὺ στενὰ, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατοικίαν. Μετενόησαν ὁμως, καὶ ἐζήτησαν ἄλλον τόπον, καὶ τότε ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Ἡρόκλητος τὴν ἐντεύθεν τοῦ Δουναβίου Ἀσίαν, τὴν Δαρδανίαν, καὶ τὴν ἀνω Μαισίαν, ὅπου εἶναι τῶρα ἡ Βόσνα καὶ Σερβία. Ἐβαπτίσθησαν τίνων καὶ αὐτοί, κατηγγήγντες ὑπὸ τῶν Βυζαντιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεσαν πιστοὶ ὑποτελεῖς τῶν Βυζαντιῶν μέχρι τέλους,

ὡς καὶ οἱ Χωροβάται, ἔχοντες ἰδίους ἡγεμόνας ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν. Τῶν Σέρβων ὁ ἡγεμὼν ὠνομάζετο Δεσπότης ὕπερον, καὶ μητρόπολιν εἶχεν τὴν Σεμένδριαν.

§. λς. Οἱ δὲ Βλάχοι κατάγονται ἐκ τῆς Δακίας. Δακία δὲ ὠνομάζετο τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ περιέχει τὴν Μολδαβίαν, Βλαχίαν, Τρανσυλβανίαν καὶ μέρος τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ Ἀρχαῖοι ἐγκάτοικοι τοῦ τόπου τούτου ἦσαν Γέται ἢ Γότθοι, ἔθνος σκυθικόν. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ εἰς τὴν ἄνω Θράκην τότε. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦτον ἰσχυρὸν καὶ πολεμικόν, καὶ εἶχε βασιλεία τὸν Δεκέβαλον, ὅτε ἐκυρίευσαν αὐτὸ οἱ Ῥωμαῖοι. Ὁ δὲ Καρακάλας εἰδὼκεν αὐτοῖς τὸ δίκαιωμα, καὶ ὠνομάζονται πολῖται τῶν Ῥωμαίων. Ὅθεν κολακευθέντες, ἔλαβον τὰ ἥθη τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὴν γλῶσσαν, φιλοτιμούμενοι καὶ ὠνομάζονται καὶ Ῥωμαῖοι, ὡς ἐνύμαζον καὶ τὸν τόπον αὐτῶν Ῥωμανίαν. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐπεμψε καὶ ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐκεῖ, ἵνα κατηγῶσιν αὐτοῖς εἰς τοῦτο, καὶ διοικῶσι καὶ τὰς πόλεις. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Αὐρηλιανὸς ἐπεμψε ἐκ τούτων ἀποικίαν πέραν τοῦ Δουνάβωσ, πρὸς τὴν ἄνω Μοισίαν καὶ πλησίον τῶν Τριβαλλῶν. Ὅθεν

ὠνομάσθη καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο Λακία. Ἄφ' οὗ
 δὲ ἐφώρμησαν τὰ ῥηθέντα ἔθνη ἐκεῖ, οἱ Σλα-
 βῶσι, Ἄβαροι, Βούλγαροι, Βαυδάλοι, Οὔνοι,
 Γεπίδες καὶ ἄλλα, αὐτοὶ ἐφυγον πρὸς τὸ ὄρη,
 καὶ ἐξῶν κομαδικῶς. Κατὰ δὲ τὸν δωδέκατον
 αἰῶνα κατέβη ἐν μέρος τούτων πρὸς τὰς πε-
 διασάς, καὶ ἕκαστος τὸ Τεργόδιστον, Βουκουρέ-
 ριστον, καὶ Πετέριστον. Δὲν ὠνομάζοντο ὅμως τό-
 τε Δόξες, ἀλλὰ βλάχοι. Καὶ οὕτως ἐγένετο ὅ-
 ρον τὸ γένος τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶναι εἰς τὴν
 Βλαχίαν, Μολδαβίαν, Βουκουρίαν, Τραπεζοῦ-
 τιστον, καὶ μέρος πρὸς τὴν κάτω Οὐγγαρίαν. Εἶ-
 πεν δὲ πολλὰ οἱ Ἰσθηκοὶ κατὰ συμπέρασμα,
 πόθεν ἔγνωε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ταῖς μὲν ὅτι εἶ-
 ναι ἐκ τοῦ Λατινοῦ flaccis· ἄλλοι δὲ ὅτι εἶ-
 ναι Γοτθικόν. Καὶ ἄλλοι ἄλλως. Οἱ δὲ ἄλλοι ὅ-
 σοι ἐπέρασαν εἰς τὴν Μωισίαν ἠνώθησαν μὲ τοὺς
 Μοισινοὺς καὶ Τριβαλλοὺς, καὶ ἐν μέρος τούτων ἦλ-
 θεν ἐπὶ Ἀνδρόνικον τοῦ δευτέρου, τῷ 1284, καὶ
 ἐζήτησεν ἀδειαν νὰ κατοικήσῃ πλησίον τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἐφώρμησαν οἱ
 Σκύθαι τότε εἰς τὴν Θράκην, ἐφοβήθη ὁ Ἀν-
 δρόνικος, μή πως ἐνωθῶν καὶ αὐτοὶ μὲ τοὺς
 Σκύθας, ἐπειδὴ τὰ ἔθνη αὐτῶν ἦσαν τὰ αὐτά.

Ὅθεν διεβίβασεν αὐτοὺς μὲ μεγάλην βίαν εἰς
 τὴν Ἀσίαν, ὡς δὲν ἐδυνήθησαν νὰ λάβωσιν ὅ-
 λα τὰ πράγματα καὶ τὰ ζῶα αὐτῶν· μάλιχα δὲ
 κατὰ τὴν διάβασιν ἐφθάρησαν πολλὰ ζῶα, τὰ
 ὅποια ἦσαν ἢ μὲν περιουσία αὐτῶν, ἐπειδὴ ἦ-
 σαν νομάδες. Ἐπρόβουντο ὅμως αὐτοὺς καὶ εἰς
 τὴν Ἀσίαν, μὲπως ἐπανασατήσωσι, καὶ διὰ
 τοῦτο τοὺς ἐπεφόρτισαν μεγάλα βάρη φόρου καὶ
 λοιπῶν, ὡς ἀπέκαμον οἱ ἄνθρωποι, ἀπέθανον
 καὶ οἱ πλείους ὑπὸ τῆς κακοπαθείας, καὶ διὰ τοῦτο
 ἐξήτησαν ἄδειον, νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν πα-
 τρίδα αὐτῶν. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐφάνησαν
 καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸν Πίνδον μεταξὺ Ἠπείρου
 καὶ Θεσσαλίας, ὡς εἴρηται. Πλὴν εἶναι ἀδελφον
 πόθεν καὶ πότε ἦλθον ἐκεῖ, Ὅθεν ἀπορεῖ καὶ
 Λατύνικος ὁ Καλακκοκυδύλης, λέγων, ὅτι ὠνο-
 μάζονται Βλάχοι καὶ οὗτοι τοῦ Πίνδου, καὶ ἐ-
 κείνοι τῆς Δακίας, ὡς ἀγνοῶ, λέγει, ἂν οὗτοι
 ἦλθον ἐκ τῆς Δακίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ Πίνδου
 ἀπέβησαν εἰς τὴν Δακίαν. Ἄλλ' οἱ πρότερον Ἰ-
 στωρικῶς δὲν ἀναφέρουσι τοιοῦτον ἔθνος εἰς τὸν
 Πίνδον. Δακίαν δὲ εἰνοσεῖ τὴν ἐν τῇ Μοισίᾳ, ὡς
 νομίζουσι καὶ ἄλλοι, ὅτι ἐκ τῶν Τριβαλλῶν κα-
 τέρχεται οὗτοι οἱ Βλάχοι. Τοὺς δὲ ἄλλους τῆς

A a

μεγάλῃς Δακίαις ὀνομάζε· Δάκας ὁ Λαύκιος
καὶ οὐχὶ Βλάχους. Τοιαύτη ἄρα ἀναφέρεται ἡ
ἀρχὴ τῶν ἔθνῶν τούτων.

§. λζ'. Ἰσως εἶναι τριττον, καὶ ἀνα-
φέρω εἰς τὰ ἔθνη ταῦτα ἔτι, ποία ἦσαν ἡ αἰτία, καὶ
ἐρωτήσῃ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τὰτα τὰ
βόρεια ἔθνη, καὶ ἐφεροῦ τὴν τεσσαύτην δυστυχίαν
εἰς τὴν Ἀσίῃ καὶ Εὐρώπῃ. Κατὰ τὰς μαρτυ-
ρίας τῶν ἀρχαίων Ἰσρηλιῶν καὶ Γεωγράφων, καὶ
κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν νεωτέρων, τὰ ἔθνη ταῦ-
τα εἶχον τὰς κατοικήσεις αὐτῶν, ἀπὸ τῆς με-
γάλῃς Ταρταρίας, ἀνωθεν τῆς Κίνας, μέχρις ἀ-
νωθεν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ τῆς νῦν Πο-
λωνίας. Εἰς ταύτην τὴν ἀπειρον ἔκτασιν ἦσαν
εἰς ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἔθνη Σαθθιακὰ ὀνομαζόμενα.
Τάρταροι, Οὐραὶ, Σαμογέται, Γότθοι, Σαομά-
ται, καὶ ἄλλα. Ἀνωθεν δὲ τῆς Κίνας ἦσαν οἱ
Οὐραὶ καὶ Μογγόλοι, δύο μέγιστα ἔθνη τῆς Ταρ-
ταρίας, τὰ ὅποια εἶχον πόλεμον αἰείποτε με-
ταῖς Σίνσις, (Κινέζοις), καὶ τέλος ἐνικήθησαν
87 χρόνους πρὸ Χριστοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα διη-
ρρήθησαν οἱ Οὐραὶ εἰς δύο μέρη, καὶ ἐμάχοντο
ἀνακαταξύτου, ὥστε ἐνικήθη τὸ ἓν μέρος, καὶ
ἐδωκέτο ἐκείνου. Ὅθεν διηρρήθη καὶ τοῦτο εἰς